

Felcsúti Hírlap

2023. július, XII. évf., 7. szám (131.)

Riport *A tereprali fenegyerekei*

Találkozás a felcsúti M1 Motorsport csapatával

Arcvonalás

Bemutatkozik ifjú tehetségünk,
Rutkai Viktor

Jubileum

Tízéves barátság a felcsúti
és a csókakői nyugdíjasklub között

Beszélgetés

Búcsúzik óvodánk vezetője,
Bárányné Edit

Júliusi tartalom

3

Program

'Csúti vigasságok

4

Jubileum

Tízéves barátság a felcsúti és a csókakői nyugdíjasklub között

8

Arcvonás

Bemutatkozik ifjú tehetségünk, Rutkai Viktor

12

Beszélgetés

Búcsúzik óvodánk vezetője, Bárányné Edit

15

Riport

Találkozás a felcsúti M1 Motorsport csapatával

20

Családmese

Látogatás az 50. évfordulóját ünneplő Fogarasi házaspárnál

24

Mesesarok

Ikrek

26

Konyha

Gombakrémleves és rántott hús

27

Kert

Fateleptési egyszeregy

28

Harangszó

A csend ereje
Pihenjete meg kissé

30

Mozaik

'CSÚTI VIGASSÁGOK

2023. 08. 12. 14:00 ÉS 24:00 KÖZÖTT
HELYSZÍN: A TAMÁSSY-MARGALIT KÚRIA PARKJA, FELCSÚT

FELCSÚT KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATA SZERETETTEL
MEGHÍVJA ÖNT ÉS KEDVES CSALÁDJÁT FALUNAPI
RENDEZVÉNYÉRE!

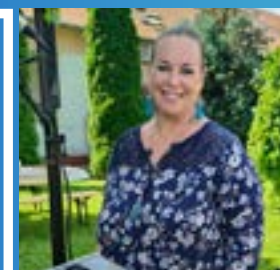
14:00 AZ ENDRESZ GYÖRGY ÁLTALÁNOS ISKOLA MŰSORA
14:10 GENIUS AKROBATIKUS ROCK AND ROLL
14:30 FÜTYÜLŐS TÁNCSEPORT
15:00 A LEGSZEBB KONYHAKERTÉK ÉS A FALU VIRÁGOS PORTÁJA
VERSENYEK DÍJÁTADÓJA
15:40 MAMIN BABA TÁNCBEMUTATÓ
16:00 HUPIKÉK TÖRPIKÉK SHOWMŰSOR
16:30 A FŐZŐVERSENY DÍJÁTADÓJA
17:00 HABPARTY AZ ÉPÜLET MELLETTI FÜVES TERÜLETEN
17:00-18:30 HERCZOG RICSÉ ÉNEKES-HARMONIKÁS MŰSORA
18:30 KOTRICZ BETTI ÉNEKEL
18:30 FALUVACSORA
19:00 ELVIS-SHOW
19:30 LUXURIOUS DANCE SHOW
20:00 DALLAMOK SZÁRNYÁN - NOSZTALGIA ZENÉS MŰSOR
21:00 LOBBANÁSPONT TŰZZSÖGLŐR-PRODUKCIÓ
21:15-23:00 PEAT JR.

FOLYAMATOS KÍSÉRŐPROGRAMOK:

- ARCFESTÉS, LUFIAJTOGATÁS, KÉZMŰVES FOGLALKOZÁSOK A KÖNYVTÁRSAROKBAN
- AZ ALCSÚTDOBOZI ÖNKÉNTES TŰZOLTÓSÁG GYERMEKFOGLALKOZÁSA, EUROJUMP TRAMBULIN
- KIRAKODÓVÁSÁR, BÚCSÚS KÖRHINTÁK, DARTSFOCI
- LÉGVÁR, CSOCSÓ, PING-PONG, JÉGHOKI ÉS FŐZŐVERSENY

2023. AUGUSZTUS 13-ÁN 10 ÓRÁTÓL ÜNNEPI SZENTMISE A NAGYBOLDOGASSZONY-TEMPLOM BÚCSÚJA ALKALMÁBÓL A FELCSÚTI RÓMAI KATOLIKUS TEMPLOMBAN.

A HELYSZÍNE BÜFÉ ÜZEMEL.

A MŰSORVÁLTOZÁS JOGÁT FENNTARTJUK!

Hinni *Jubileum* az emlékekben

Tízéves barátság a felcsúti és a csókakői nyugdíjasklub között

Éppen tíz évvel ezelőtt, 2013 júliusában – az év legmelegebb napján – történt, hogy a felcsúti Gyöngyvirág Nyugdíjasklub tagjai felkerekedtek, s az ottani klub meghívására ellátogattak a Fejér vármegyei Csókakői községbe. Az első találkozást újabbak és újabbak követték, s igazi barátság szövődött a két társaság között, amelyek rögvest „testvérklubba” fogadták egymást. A jubileumon a csókakőiek érkeztek Felcsútra, s önkormányzatunk jóvoltából színvonalas vendéglátásban volt részük.

Közel hetvenen gyűltek össze a Faluházban, amely ezúttal a felcsúti és a csókakői nyugdíjasklub összefövetelének adott teret. Korántsem a szokásos éves találkozás ideje volt a mostani, hanem különleges alkalom: a klubok barátságuk tizedik évfordulóját ünnepték. „Hinni szeretnék a kimondott szóban, hinni az emlékekben, egy régi fotóban” – Szabó Magda soraival köszöntötte társait a felcsúti Gyöngyvirág Nyugdíjasklub vezetője, Rohoncziné Marika, aki így fogalmazott: „Ez a találkozás kiemelkedő, hiszen azt ünnepejük, hogy tíz éve töretlen a barátságunk. 2013. július 29-én látogattuk meg először a csókakőieket, s az első látogatást évről évre újabb összefövetelek követték. Az elmúlt tíz év alatt nem csupán egymást ismerhettük meg, szoros barátságokat követte, hanem a községet, Csókakőt is, a teremtet és az épített környezetet, az ottani értékeket.” Klubunk vezetője ajándékkal kedveskedett a csókakői klub vezetőinek, s mielőtt az ünneplők nekiláttak volna az ebédnek, na és persze a klubtagok által készített kalácsoknak-süteményeknek, majd pedig a táncnak, a csókakőiek is köszöntötték a mieinket. „Ismét eltelt egy év, s ha elérkezik június vége, tudjuk, hogy Felcsútra megyünk, ha pedig szeptember végén járunk, bizonyos, hogy a felcsútiak jönnek Csókakőre – mondta az ottani klub vezetője, Zsolnai Mihályné. – Jómagam még csupán néhány éve vagyok a közösség része, tisztelet az elődöknek, akiknek köszönhetően kialakult ez a barátság.” „Számomra rendkívül meghatározó volt ez a tíz év, úgy érzem, ragaszkodunk egymáshoz, nem véletlen, hogy minden találkozásakor szívélyes fogadtatásban lehet részünk” – tette hozzá egy csókakői, aki a kezdetektől jelen van minden egyes összefövetelen, s oroszlánrészt vállalt a kapcsolat kiépítésében. Testvérklubunk képviselői is ajándékkal készültek – a csókakőieknek hála a felcsútiak a híres móri borvidékről származó, „10 éves barátság” feliratú különleges borral ünnepelehték az évfordulót.

*Nagy Enikő
Fotó: Pesti Tamás*

Arcvonás „Petőfink” egy kicsit másként

Bemutatkozik ifjú tehetségünk, Rutkai Viktor

Egyetlen március tizenötödike vagy épp október huszonharmadika sem múlhatott el anélkül, hogy ne állt volna a színpadon, a különféle megemlékezéseken, ünnepségeken népdalokat, katonadalokat, megzenésített verseket, musicalrészleteket, örökzöld slágereket énekelve. Volt, hogy Petőfi „Trombita harsog, dob pereg...” kezdetű Csatadalát adta elő, volt, hogy a Valahol Európában című musical klasszikusát, „A zene, az kell” című dalt énekelte, s volt, hogy a Kormorán ikonikus szerzeményét varázsolt a hallgatósága elé: „Ki szívét osztja szét, ő lesz a remény. Ki szívét osztja szét, az élet csak övé. Ki szívét osztja szét, követik, merre jár, hegyeken és tengereken túl értik majd szavát.” Rutkai Viktor az elmúlt években az énekhangjával szólt hozzánk.

„Évekkel ezelőtt, tízéves koromban Hédi néni fedezte fel énekórán, hogy szép hangom van, majd Feri bá’ kezdett foglalkozni velem, rengeteget gyakoroltunk – meséli. – Újabb és újabb dalokat tanultunk meg, elsajátítottam a technikát, hogyan bánjak a hangommal, hogyan álljak a színpadon, sőt, azt is megtanultam, hogy például a helyes

levegővétel mennyire fontos. Ahogyan cseperedek, változik a hangom, ezt nekem is meg kell szoknom. A legjobban a népdalokat szeretem, mert jó kis hajlításokkal élhetek az éneklésük közben. Számos kedvencem van, de persze a mai rádiós slágereket sem vetem meg, azokat is szívesen éneklek. Az álmom, hogy egyszer jelentkezzek egy tehetségkutató show-ba.” Bár kezdetben némi izgatottsággal állt színpadra, mostanra Viktor könnyűszerrel mutatja meg tudását közönségének: „A szerepek közül, amelyeket Éva néni rám bízott az ünnepségeken, egyértelműen Petőfié volt a kedvencem. Igazán bele tudtam élni magam az adott történelmi pillanatba, rengeteget tanultam a különféle szerepek által, nem csupán az énektudásom fejlődött, de a történelmi ismereteim is gyarapodtak, s szerintem ez nagyon jó dolog. Éva néni sokat foglalkozott velem, biztatott, rengeteget köszönhetek neki. Nagyon megtisztelő volt számomra, hogy a tanév végén A kultúráért díjjal tüntettek ki. El is érzékenyültem, amikor az évvázárón a díj átvételekor Éva néni méltatását hallgattam. Igazán jólestek a szavai.”

„Megvallom, korábban fogalmam sem volt arról, hogy a fiamnak ilyen csodálatos hangja van – árulja el Viktor édesanyja, Adél. – Még alsós volt, amikor iskolai műsorral készültek karácsonyra. Ott ültünk a templomban, s egyszer csak elkezdett énekelni. Teljesen ledöb-bentem. Édesanyaként hihetetlen volt őt hallani, s azt hiszem, talán még Viktor számára is új élmény volt a saját tehetségét a felszínre hozni. A hétköznapiakban kissé visszahúzódó fiú, ám amikor énekel, egy egészen más személyiség kezd kibontakozni. Mintha olyankor megszűnne a külvilág számára, s látszik, hogy valami olyat csinál, amiben igazán önmaga lehet. Bár már számtalanszor hallottam, mindig megkönnyezem, ha énekel. Kincs van a torkában, számomra olyan, mintha egy angyal szólna a hangja által. Nagyon büszke vagyok rá, s biztatom, hogy ne adja fel az énektanulást. Igazi művészlélek, az, hogy ilyen tehetséggel van megáldva, sokkal többet jelent, mint hogy épp hányast kapott matekból vagy kémiából, éppen ezért támogatom abban, hogy fejlessze a tudását.”

Bár szabadidejét javarészt az éneklés tölti ki, a horgászat, a kertészkedés és a főzés is Viktor kedvteléseibe közé tartozik. „Apukámmal járok horgászni, többnyire nagytestű pontyokat fogok, s újabban az úgynevezett pergetés módszere különösen a szívemhez nőtt, mert nem egyszerűen letesszük a botot, és várjuk a kapást, hanem folyamatosan mozgásban tartjuk a csalit, mintha élő hal lenne. Ez sokkal izgalmasabb, mint a hagyományos sporthorgászat – vallja Viktor. – Nagyjából egy éve rákaptam a főzésre is, tetszik, hogy a különféle alapanyagok felhasználásával és a megfelelő fűszerezéssel milyen finomságokat készíthetek. YouTube-videókat nézek, onnan tanulok mindenféle trükköket. Ma is én főztem az ebédet, ezúttal bolognai spagettit készítettem. S van még valami, ami a szívem csücske, ez pedig a kertészkedés. Gyűjtöm a különféle vetőmagokat, szeretek ásni, kapálni, a földdel dolgozni. Sokszor olyasmit ültetek, például napraforgót, kukoricát, amiből a madarak is tudnak csipegetni. Merthogy nagyon szeretem a madarakat – teszi hozzá. – A nagypapámmal

odúkat készítünk, hogy tudjanak fészkelni. A kertünk legmagasabb fáira helyezzük őket, s azt kell mondjam, sikeresek, ugyanis vannak madarak, amelyek szívesen raknak fészket bennük. Gyakran tanulmányozom a madarakat, a széncinege a kedvencem. A legtöbbet természetfilmekből tanulok róluk.”

„Bár nekünk is van okostelefonunk vagy épp Xboxunk, nagyon örülök annak, hogy Viktor tudja helyesen használni őket, egyáltalán nem szippantják be ezek az eszközök, felfedezte, hogyan lehetnek az ismeretszerzésben a segítségére – mondja az anyukája. – Már kissrácként is folyton a Discoveryt és a National Geographicet nézte, nem érdekelték a klasszikus kisfiús mesék sem. Nem vágyik bulikba, inkább felül a biciklire, és elmegy pecázni, vagy fogja magát, és kimegy az erdőbe barangolni, kezében a távcsövével. Nagyon szereti a természetet, nem véletlen a pályaválasztása sem. Noha sok minden érdekli, úgy érzem, sikerült megtalálni azt, ami igazán neki való.” Viktor szeptembertől már a felcsúti Letenyey diákja lesz, mezőgazdasági szaktechnikusként tanul tovább. „Rengeteg lehetőséget látok ebben a szakmában – mondja. – Épp ezért nagyon várom az új iskolát, bár van egy kis szomorúság is a szívemben, hogy itt kell hagynom az általános iskolát. De új reményekkel vágok bele az előttem álló kihívásokba.”

Nagy Enikő

Fotó: Pesti Tamás, a Felcsúti Hírlap archívuma

Beszélgetés „Ezerszer is újrakezdeném”

Búcsúzik óvodánk vezetője, Báránysné Edit

Negyvenévesi óvodapedagógusi munkája után nyugdíjba vonul a Kastély Óvoda és Bölcsőde vezetője, akire ezután más szerepkör vár. Báránysné Edit, aki hajdanán maga is a felcsúti óvodába járt, itt kezdte a pályáját, s voltaképp a felcsúti óvoda falai között töltötte az elmúlt csaknem négy évtizedet. Óvodánk vezetőjeként – 2016 óta mesterpedagógusként – több mint tíz éven át, egészen mostanáig gondoskodott a felcsúti gyermekekről. Munkássága alatt az intézmény épülete átalakult, megújult, bölcsődei szárnyal bővült, s Edit gondozásában jelent meg az óvoda történetét feldolgozó egyedülálló kiadványunk is. S bár szeptembertől már nem találkozhatunk nap mint nap egykori mosolygós óvodavezetőnkkel, Edit korántsem szakad el teljesen a „kastélyától” – unokái ősszel kezdik az óvodát, az ő első számú feladata pedig immár a nagymamai teendők ellátása lesz.

– Nagy öröm van a szívemben, mert szép pályát hagyok magam mögött. Úgy érzem, pedagógusként és vezetőként is megtettem mindent a Kastély Óvoda és Bölcsőde érdekében. A kisunokáim miatt időnként visszatérek majd az óvodába, kicsit talán még mindig az óvoda életének a része leszek, túl azon, hogy a falu közösségének is az aktív tagja szeretnék maradni, de számomra most már az a legfontosabb, hogy minél többet tudjak odahaza tevékenykedni. Nagyon sokat jelent nekem a felcsúti óvoda, hiszen nem csupán a pályafutásomat kezdtem és fejeztem be itt, de gyermekként én is ide jártam. Akkor még csak egyetlen csoport volt, Kati néni vezette. Itt tetszett meg ez a szakma, már kislányként is nagyon szerettem a gyerekeket. Fűztem a többiek cipőjét, tyúkanyóként gondoskodtam a társaimról. Húszévesen, amikor befejeztem a főiskolát, itt kezdtem dolgozni, s az óvodapedagógusi pályán maradtam mindvégig, mintegy negyven évig. Nagyon szerettem ezt a hivatást. Számomra mindig a gyerekek voltak a legfontosabbak. Ha újra fiatal lennék, s valaki megkérdezné, mihez kezdenék, gondolkodás nélkül rávágnám: óvónő lennék. Biztos, hogy újra ezt a szakmát választanám. Ezerszer is újrakezdeném.

Mit gondolsz, mitől válik valaki igazán jó pedagógussá?

– Pedagógusnak talán születni kell. Az elhivatottság, az, hogy az ember megtalálja a hangot a gyerekekkel, hogy közel tudjon kerülni hozzájuk, nem mindenki számára

adatik meg. Úgy vélem, azért is fordul elő pályaelhagyás, azért létezik a kiégés, mert mindez hiányzik, nincsenek meg azok a receptorok, amelyekkel az adott pedagógus igazán rá tud hangolódni a gyerekekre. Szokták mondani, hogy a mai gyerekek egészen mások, mint évekkel, évtizedekkel ezelőtt, hisztisek, dacosak, zavartak. Napjaink világában, az okoseszközök korában rengeteg impulzus éri őket, amely felelős lehet a változásért, ám úgy hiszem, még mindig megvan bennük az a pont, amelyen keresztül el lehet érni őket. Sokszor elég egy mondat, s az ember máris belopja magát a szívükbe. Utána már nincsenek magatartásbeli gondok, mert elfogadják, szeretik az óvónénijüket. Persze a nevelés korántsem egyszerű „feladat”. Ám hiszem, hogy a szülő–gyermek kapcsolatra is ugyanez igaz: ha megvan a közelség, a kapocs, ha megvan a kulcs a saját gyermekünkhöz, akkor működik a dolog. S ami még rendkívül fontos: a gyerekekkel csak úgy foglalkozhat az ember, ha ő maga legbelül rendben van, mert a gyerekek azonnal megérik, ha az ember lelkében zűrzavar van. Belül maradj egészséges – ez a lényeg.

Hogyan emlékszel vissza a pályakezdő Editre?

– 1983. július 1-jén volt az első munkanapom. Az óvodapedagógusi tudás megvolt, de csak elméletben. A gyakorlatot fokozatosan szerzi meg az ember. Ahogy mindenki más, úgy én is csetlő-botló pályakezdő voltam. Rengeteget tanultam a mentoromtól, aki a szárnyai alá vett a felcsúti óvodában, s persze sokat tanultam a hibáimból is. Kezdő-

ként nekem is át kellett esnem a buktatókon, ám ahogy telt-múlt az idő, egyre magabiztosabb lettem. Azokat a bizonyos kulcsokat kerestem, amelyek megnyitották a gyermekszíveket. Arra törekedtem, hogy meglegyen közöttünk az összhang. Ehhez sokat kellett tapasztalnom – a tanulásban az is a segítségemre volt, hogy időközben három gyermek édesanyja lettem. S aztán elvégeztem a családpedagógiai képzést is, amelynek köszönhetően sok mindent megértettem egy-egy gyermek viselkedésével kapcsolatban.

Mikor fogalmazódott meg benned a gondolat, hogy vezetőként is próbára tedd magad?

– A gyermekeim születését követően, amikor óvodapedagógusként visszatértem, felismertem, hogy mekkora potenciál rejlik ebben az óvodában – szakmailag is. 2012-ben neveztek ki vezetőnek, amikor is megfogalmaztam az ars poeticámat: olyan óvodát szeretnék kialakítani, amely gyermek- és szülőközpontú, vagyis amely beengedi a szülőket abba a közegbe, ahol a gyermekeik nevelkednek és fejlődnek. Minden programunkat nyitottá tettük, legyen szó a farsangi bálról, a gyermeknapról, a szüreti mulatságról vagy épp a Márton-napi lámpás felvonulásról. Családbarát óvodát szerettem volna, s megadni a gyermekeknek mindazt az élményt és tapasztalatot, amelyre szükségük van a személyiségük fejlődéséhez. Életre hívtuk a tehetséggondozó műhelyeket, amelyek a zenére, a néptáncra, a kézügyességre és a mozgásra épültek. A szívem csücske

a Barangoló program volt, amelynek során – gyerekek, szülők és pedagógusok együtt – évszakonként ellátogatunk a település egy-egy kiemelt helyszínére, intézményébe, jobban megismerve egymást és a lakókörnyezetünket is. Mindeközben a tárgyi és az infrastrukturális fejlesztések is megkezdődtek. Megépült az óvoda udvarán a játékvár, kialakítottuk a tornaszobában a sófalat, s felújítottuk magát az épületet is. Új konyhánk és számos új kiszolgáló helyiségünk létesült, sőt, a nagy belső átalakítás közepete új szárnyal bővült az óvoda – bölcsődénket 2019-ben adtuk át.

A nevedhez köthető projektek közül alighanem az óvoda történetét bemutató kötet kiadása volt az egyik legnagyobb mérföldkő.

– Az óvoda fennállásának hatvanadik évfordulójára jelent meg a kiadvány, 2015-ben. Pedagógusi munkám mellett valóban ezt a könyvet tartom a legkedvesebb vállalkásomnak. Amikor vezető lettem, elkezdtem tanulmányozni mindazokat a dokumentumokat, amelyeket az elődöm, Molnárné Márti hagyott rám. Nézegettem a régi naplókat, képeket, rengeteg emléket találtam, s arra gondoltam, érdemes volna rendszerezni, sőt kötetbe rendezni mindezt. Felkerestem, akit csak tudtam, azok közül, akik így vagy úgy, de kötődtek az óvodához, ám a történeti szál mellett nagy hangsúlyt kapott a különféle pedagógiai programok bemutatása is, méghozzá onnantól kezdve, hogy az

1950-es évek közepén Kati néni kidolgozta az elsőt, de benne van a következő évtizedek országszerte egységes óvodai nevelési programja is, s persze az a dokumentum, amely voltaképp most is a nevelésünk alapja. 2000-ben történt, hogy az óvodák számára lehetővé vált, hogy megválasszák, milyen program szerint dolgoznak. A mi óvodánk Nagy Jenőné „Óvodai nevelés a művészetek eszközeivel” című munkáját vette alapul, valamelyest a saját igényeinkhez adaptálva. Ennek értelmében a művészetek eszközeit hívjuk segítségül egy-egy téma feldolgozásához, s az évszakokra és a jel-es napokra épülnek az egyes foglalkozások. Nagyon örültem, hogy az óvoda történetét sikerült egy kötetbe foglalni. Persze a kiadvány megjelenése után sem hagytam fel az emlékek gyűjtögetésével. Megvan minden dokumentum, újságcikk, fénykép, videófelvétel, amely 2015 óta született. Ki tudja, talán idővel ezeket is csokorba szedi valaki...

Mi lenne az a gondolat, tanács, üzenet, amelyet örökölni hagynál a Kastély Óvoda óvónőinek?

– A legfontosabb: a gyerekek mindenképp felett. Törekedjenek arra, hogy meglegyenek azok az élmények és tapasztalatok, amelynek köszönhetően sokoldalúan fejlődhet a személyiségük. S bár elcsépzett frázis, de a szeretet nélkül nem megy. No és persze az a bizonyos kulcs... Meg kell találnunk a közös hangot a gyerekekkel, meg kell ismernünk őket, és szeretnünk kell őket úgy, ahogy vannak – mindössze ennyi a titok. Vezetőként pedig az ember legfőbb feladata, hogy közösségként fogja össze a nevelőket, a minőségi munkára ösztönözve őket. Gondoljunk csak bele, a szülők a legdrágább kincsüket bízzák ránk. Ez nem kis felelősséget jelent. Olyan óvó néniket kívánok hát Felcsútnak, akik szívből szeretik a gyermekeket. Az unokáim is ide járnak szeptembertől, s biztos vagyok benne, hogy jó nevelést kapnak majd.

Nagy Enikő, fotó: Pesti Tamás

Riport A tereprali fenegyerekei

Találkozás a felcsúti M1 Motorsport csapattal

Pár nappal egy nemzetközi versenyt követően szakmai megbeszélés zajlik épp a műhelyükben. A járművek félig-meddig már darabokban, ügyes kezű szakemberek bütykölik őket, hogy a következő megmérettetésre, az augusztusi újabb magyar bajnoki futamra egészen új beállítást kapjanak. Mészáros Lőrinc és csapattársa, Molnár Balázs, amióta csak az eszüket tudják, a terepen való száguldozás megszállottjai. Már gyermekként rótták a köröket quadjukkal a Váli-völgyben, ahol – mint viccesen mondják – az őzeket szinte már arcról ismerik. Jött hát a gondolat: miért ne tennék próbára magukat a terepraliban is? Alig telt el öt év az első próbálkozásuk óta, ám a felcsúti versenyzők már a hazai legkiválóbbak közé számítanak. A Dakarnak köszönhetően idehaza is egyre népszerűbb sportról és a felcsúti M1 Motorsport sikereiről a csapat két pilótájával, Mészáros Lőrincel és Molnár Balázssal, valamint a férjét a versenyeken rendhagyó módon női navigátorként segítő Molnár Gabriellával beszélgettünk.

„Ez egy T1-es prototípus terepjáró, a nulláról épül, nincs benne gyári alkatrész, egy cseh manufaktúra álmodta és tervezte meg – mutatja be impozáns versenyjárművét Mészáros Lőrinc. – Egy valószínűleg rombolóról van szó, amely, ha kell, átmegy szinte mindenben.” Körbejárjuk a monstrumot, amely már a következő erőpróbájára készül. „Ez egy T4-es módosított sorozatgyártású, kétüléses, úgynevezett side by side csővázas versenyautó, nagyrészt gyári alkatrészekkel felszerelt szériajármű, amelyet a versenyeknek megfelelően alakítottunk át – ismerteti járgánya jellemzőit Molnár Balázs. – Míg a T1-es, mondhatni, egy tank, addig ennek a járműnek lelke van.”

A kezdetek

Balázs 2017-ben szerezte be az első side by side-ját, s egy alcsúti barátja inspirálására fogott bele a versenyzésbe. „Ez a barátom mintegy huszonöt éve terepralizik, s egyre csak noszogatt, hogy én is kezdjek el versenyezni, mert

ez az autó kiváló társam lehetne benne – meséli a kezdetekről. – Vonakodtam, ám minthogy aztán Lőrincnek is lett egy ilyen járműve, elhatároztuk, hogy együtt vágunk bele. 2019 májusában tettük próbára magunkat először élesben, s annyira megtetszett a tereprali világa, ráadásul a kategóriánkban rögtön az első megmérettetésen dobogósok lettünk, hogy úgy döntöttünk: folytatjuk. Összeállt a felcsúti csapat, s elkezdtek a magyar bajnokságot. Az első évben sokat bukácsoltunk, újabb és újabb műszaki hibák jöttek elő, de nem adtuk fel. A világjárvány idején nem igazán szerveztek versenyeket, így ez az időszak arra volt jó számunkra, hogy magasabb szintre fejlesszük a járműveinket. 2021-ben már komoly sikereket értünk el a kategóriánkban, egy-egy futam végén már a dobogó felső fokát is sikerült elérnünk, 2022-ben pedig – a terepjáróinkat még tovább fejlesztve – a kategóriánkat nézve összetettben is az első helyen zártunk, vagyis megnyertük a magyar bajnokságot.”

Tereprali-történelem

A magyar országos tereprali-bajnokság évente hat futammal rajtol. A versenyeken induló autókat csoportok szerint értékelik: a T1 a prototípus terepjárók csoportja, a T2 a sorozatgyártású terepjáróké, a T3 a prototípus könnyű terepjáróké, a T4 a módosított sorozatgyártású kétüléses járműveké, a T5 pedig a terepjáró kamionok csoportja. (Hazánkban egyébként motoros tereprali-bajnokság is létezik, amelynek az M1 Motorsport színeiben szintén van Vál-völgyi indulója.) Magyarországra a nyolcvanas években olasz közvetítéssel jutott el a sportág, a nemzeti bajnokságot először éppen harminc éve, 1993-ban írták ki. A nemzetközi szövetség évente rendezi meg a világkupát, 2021 óta pedig Európa-kupa is van. „Februártól novemberig az ország különböző pontjain, változatos terepviszonyok között zajlanak a magyar bajnokság futamai – avatnak be a felcsúti pilóták. – Miután megtörténik a nevezés, a versenyt megelőző napon sor kerül az adminisztrációra és az autók átvizsgálására, s a rajt előtt

kapjuk meg az útvonalat tartalmazó kézikönyvet, vagyis csupán ekkor derül ki, merre kell majd mennünk. A cél, hogy a leggyorsabbak legyünk, a lehető legrövidebb idő alatt teljesítsük az általában mintegy négyszáz kilométeres versenytávot. Kétpercenként rajtolunk egymás után. Egyes versenyeken rendeznek kvalifikációs szakaszt, amelynek eredménye meghatározza a másnapi rajtsorrendet, de azok is prioritást élveznek, akik korábban bajnokok lettek, vagy épp vezetik a bajnokságot.”

Harc az elemekkel

A nemzeti bajnokság mellett a nemzetközi megmérettetések is hangsúlyosak terepralisaink életében. Lőrincék nemrég tértek haza Olaszországból, de túl vannak már a spanyolországi Eb-futamon is, amely rendkívül meghatározó élmény volt számukra. „A külföldi versenyeken számos Dakart is megjárt pilóta vesz részt, több száz induló, komoly terepjárókkal – árulja el Lőrinc. – Egészen más érzés az, hogy velük kell felvennünk a versenyt, arról nem is beszélve, hogy nagyobb a táv, és a pályák terepviszonyai is mások. Hatalmas öröm, amikor egy nehéz versenyt követően az ember épségben lehozza a pályáról a járművet és persze saját magát is, és ott van benne az érzés, hogy igen, megcsinálta! Egy-egy ilyen megmérettetés után bátran mondhatjuk, hogy Európa-szinten bármely versenyen megállnánk a helyünket.” „A versenyek után mindig megbeszéljük a tapasztalatokat, azt, hogy melyikünk hogyan élte meg az adott futamot – teszi hozzá Balázs. – Ugyanazon az útvonalon megyünk, ám míg a T4-es jármű nyitott, addig a T1-es zárt, vagyis egészen mások a tapasztalásaink. Az egyes versenyek között sokat járunk tesztelni. Ilyenkor állítjuk be az autókat, merthogy nem mindegy, hogy például egy kiszáradt, sziklás-köves folyómederben vagy éppen egy homokos, löszös tájon megyünk – a talajszerkezetnek megfelelően kell beállítanunk a járművet. Rendkívül sok múlik ezen. Sokszor korántsem annyira a gyorsaság, a vakmerőség számít, hanem – az autó beállításán túl – a technika is, hogy minél kisebb sebességvesztéssel ügyeskedjünk az adott útvonalon. Mindeközben persze az időjárás viszonyaitól is fel kell vennünk a harcot. Télen hóval, jéggel, tavasszal és ősszel sárral, nyáron porral találkozunk. Az egyik külföldi futamon több száz métert haladunk egy folyóban, mindenünk elázott, de kimondottan élveztem, visszaidézte a gyermekkoromat, amikor a quaddal gázoltam bele a Váli-vízbe.”

A quadozástól a terepraliig

Lőrinc és Balázs gyermekkoruk óta a környékbeli erdőket járják. Ha csak tehetik, a versenyek közepette is előveszik a quadjukat, s már neki is erednek a „Váli-vadonnak”. „Kamaszként kaptam az első ilyen járgányomat, már akkor vonzott az autó-motor sport, a terepen száguldozás – meséli Lőrinc. – A quadozás még most is az életem fontos része, sőt, azt mondom, a terepralira is kiváló edzésnek számít. Nem könnyű sport ez. Amikor az ember ott áll a rajtnál, a zárt tér miatt akár hetven Celsius-fokos hőségben, komolyan elgondolkodik, hogy minek is kell ez neki. Ám ahogy elvillan a lámpa, odalesz minden kétely, nincs más, csak az autó, a terep és én. S amint véget ér egy verseny, az ember már várja, mikor mehet a következőre. Ez egy ilyen műfaj.” „Úgy gondolom, nagy előnyünk, hogy a quaddal gyakorlatot szereztünk az erdőben – folytatja Balázs. – A versenyzők között sokan vannak, akik valamely nagyvárosban élnek, csak a tesztpályákat ismerik,

Az M1 Motorsport csapata augusztus 10. és 12. között a várpalotai magyar bajnoki futamon szerepel, meghozzá címvédésre készülve. Szurkoljunk együtt a felcsúti terepralisoknak!

nekünk viszont megadatott az, hogy ilyen csodálatos környezetben nőjünk fel, és gyakoroljunk igazi terepen. Amióta az eszemet tudom, nekem az autó a minden. Tizenegy évesen kaptam édesapámtól egy Babettát, azóta motorozom. Nem véletlenül lettem autószerelő sem. Már kisgyermekként tudtam, hogy ez lesz a szakmám, a pályaválasztáskor sem jelöltem meg más opciót. A családon kívül nincs más, csak az autó az életemben.”

Navigálás nőként

Az M1 Motorsport tizenkét fős csapatát a pilótákon túl a navigátorok és a szerelők alkotják, de része még a társaságnak a fotós is, illetve az a gyermekkori barát, aki vállalta, hogy a versenyeken süt-főz a csapatnak. „Remek csapatunk van, de nem azért, mert a miénk a legjobb pilóta vagy a legjobb szerelő, hanem azért, mert családias hangulatot tudunk teremteni a szervizparkban – vallja Lőrinc. – A siker fontos tényezője az is, hogy az autón kívül is jól kijöjjünk egymással, igazi közösségként működünk.” A csapat egyik különleges alakja Gabriella, aki – stílszerűen side by side – férje oldalán navigátorként van jelen a versenyeken. „Amikor Balázs elhatározta, hogy kipróbálja magát a terepraliban, egyből engem szemelt ki a navigátorának – meséli Gabi, aki nem melleleg két gyermek édesanyja. – Tudni kell, hogy tipikus nő vagyok, aki kis túlzással sokszor azt sem tudja, melyik a jobb és a bal keze, de elmentünk egy kis pályára gyakorolni, és lassanként belejöttem. Gondoltam, próbáljuk meg. Az első erőpróbán máris egész jó eredményünk született, így ott ragadtam a navigátori ülésben. Azt hiszem, a legnagyobb előnyünk, hogy félszavakból is értjük egymást. Nem házaspárként, hanem társakként ülünk be az autóba, s még ha a verseny hevében össze is zörrenünk, ahogy leintenek, eltűnik a feszültség, már csak arról beszélünk, ami előrevisz minket. Nagy öröm számomra, hogy a férjemmel együtt élhetem meg a versenyeket. Mindig büszkeség, amikor elmondhatjuk, hogy együtt csináltuk meg. Sokan mondják, hogy mi így, együtt vagyunk igazán jók. Mi is hiszünk ebben. Sőt, azt mondom, a házasságunkra is pozitívan hat vissza a versenyzés. Minden viszontagsága ellenére a tereprali csodálatos sport, nőként is ezt mondom. Amikor az ember ott ül bent, az autóban, az egyszerűen leírhatatlan.”

Fotós a sárban

A csapat beszédes névvel megáldott fotósa, az árkon-bokron ágázoló Sári Péter az objektív szemszögéből igyekszik visszaadni, miben rejlik a tereprali varázsa. „Közel húsz éve dolgozom ralifotósként, de még mindig kihívást jelent számomra minden egyes futam – mondja. – Azon vagyok, hogy a lehető legjobb pillanatot kapjam el, s ezért nem vagyok rest beleállni akár a legnagyobb sárba sem. Nem állok meg az első kanyarban, addig megyek, amíg meg nem találok a helyet, ahonnan a legegységibb képet lőhetem. Minden fotóm történetet mesél, s büszke vagyok, hogy az M1 Motorsport Facebook-oldalának követői is értékelik a munkámat. Egyre gyarapszik a csapat eredményei iránt érdeklődők száma. Vannak, akik már kimondottan miattunk járnak ki a versenyekre – a szurkolás a csapat minden tagjának nagyon jólesik, sőt, azt tartjuk, hogy most már a szurkolók is a mi jó kis kollektívánk részei.”

Nagy Enikő

Fotó: Sári Péter

Családmese Csak a jót keressük a másokban

Látogatás az 50. évfordulóját ünneplő Fogarasi házaspárnál

Éppen öt évtizede, hogy örökre összekötötték az életüket. Mindketten Felcsúton nőttek fel, kisgyermekkoruk óta ismerték egymást. Barátságuk fiatal felnőttként változott át szerelemmé – százszámra írt levelek tanúskodnak róla. 1973 júliusában házasodtak össze, két lányuk született, velük együtt bejárták az egész országot. Ám a család örömét súlyos tragédia árnyékolta be: a kilencvenes évek közepén, mindössze 21 évesen elvesztették kisebbik lányukat. A gyász fájdalmas évei következtek számukra, de Fogarasi József és felesége, Livia vallja: minden megpróbáltatás csak még erősebbé tette a házasságukat. Arról, hogy mi az élethosszig tartó elköteleződés titka, az ötvenedik jubileumát ünneplő felcsúti házaspárral beszélgettünk.

A vén diófa alatt, a kerti kemence szomszédságában üldögélünk, előkerül a családi fotóalbum, telis-tele a Fogarasi család szebbnél szebb emlékeivel. Emitt Livia nagyszülei nyugtatják kezüket a kisunoka vállán, amott József és Livia vet huncut pillantást egymásra az esküvői képükön, másutt a két Fogarasi lány, a kis Livia és húga, Ágnes kacag felhőtlenül, megint másutt egy családi kirándulás története bomlik ki az immár színesbe fordult felvételeken. József és felesége, Livia pedig mesélni kezd – családmeséjük során megjárták a mennyet és a poklot, ám abban egyetértenek: a próbák formálták őket.

Háromszázhatvanöt levél

„Minthogy mindketten felcsútiak vagyunk, gyermekkorunk óta ismerjük egymást, a családjaink is jóban voltak, József húga az egyik barátnőm volt, s persze mindketten ide jártunk általános iskolába – fog bele a történetükbe Livia. – Amikor József középiskolás lett, rendre a felcsúti iskola előtt várta a buszt, s ha esett az eső, az előtérbe menekült az égszakadás elől. Azt mondta, már akkor, ipari tanuló korában észrevett engem, s meg is tetszettem neki. Tizenhat éves lehettem, amikor komolyabban kezdtünk érdeklődni egymás iránt. Ám József lehetőséget kapott, hogy munkát vállaljon az egykori NDK-ban, két éven át dolgozott ott, s voltaképp ekkor kezdődött az igazi udvarlás. Csupán néhányszor látogathatott haza egy évben, évente 365 levelet írtunk egymásnak. Tatabányára jártam középiskolába, egészségügyi asszisztensnek tanultam, s a házibácsi az albérletben gyakran megviccelt, elrejtette a leveleket, majd szemtelenül kérdezte: »Na, most nincs levél?« De aztán csak feladta a heccet, s végül odaadta a leveleimet. A humora, a vidámsága, az életöröme fogott meg Józsefben, így kétség sem volt bennem, hogy ő lesz a férjem. Eljött, hogy megkérje a kezemet édesapámtól és édesanyámtól. 1972-ben tért haza az NDK-ból, még abban az évben megvolt az eljegyzés, s 1973 júliusában házasodtunk össze. Abban az időben nem volt furcsa, ha valaki tizenévesen férjhez ment.”

Összetartozunk

„Biztosak voltunk a dolgunkban, egymásra találtunk, nem is kerestünk más, egymást választottuk – teszi hozzá József. – Bár a munkám miatt az elmúlt ötven évben sokat voltam távol a családomtól, a távolság sem ártott a házasságunknak, sőt, azt mondhatom: az is csak még jobban összekovácsolt minket. A külföldön, az NDK-ban, Ausztriában, majd Németországban töltött évek alatt a várakozás tartotta bennem a lelket, minél tovább voltam távol, annál nagyobb volt aztán a viszontlátás öröme. Úgy fogtam fel, hogy bár messze vagyunk egymástól, összetartozunk. Nehéz volt, de vállaltuk. Amikor pedig együtt voltunk, igyekeztünk a lehető legjobban kihasználni a megadott közös időt. Rengeteget kirándultunk, Soprontól Nyíregyházáig bejártuk szinte az egész országot, volt egy Lada autónk, azzal csavarogtunk. Zajlott az élet körülöttünk. Időközben pedig megszületett a két lányunk, Livia és a húga, Ágnes is, s persze ők is jöttek velünk.”

Generációk együtt

A család a Rákóczi utcában, az istállóból lett takaros házban telepedett le. „Az otthonunk az édesapám hagyatéka – meséli Livia. – A nagyszüleim gazdálkodtak, több mint száz hold földjük volt, s hajdanán több istálló is állt itt, ám csupán egy maradt meg közülük. Egy darabig a téesz használta az épületet, s amikor visszakaptuk, felmerült a kérdés: mit kezdjünk vele? Ragaszkodtunk hozzá, ezért úgy döntöttünk, átalakítjuk, s lakhatóvá tesszük. 1967-ben költöztünk be a szüleimmel. Ahogy teltek az évek, folyamatosan csinosítottuk. S amikor férjhez mentem, egyértelmű volt, hogy a férjemmel és a gyermekeinkkel együtt is itt élünk majd. Minthogy családi örökségről van szó, a szívünknek nagyon kedves ez az épület, amely nem csupán nekünk, de Livia lányunknak és a családjának is az otthona lett, a padlást építettük be. Többgenerációs hát a házunk, olyannyira, hogy amikor az unokáim megszülettek, akkor még a szüleim is éltek. Marci unokám mindig

elbűszkélkedett a vendégeknek: »Itt lakunk mi, ott a dadusék (merthogy az unokáim dadusnak hívnak engem, a nagymamájukat), ott meg a dédiék.« Manapság nehezen tűrik meg a fiatalok maguk mellett az öregeket, pedig rengeteg előnye van annak, ha a különféle generációk együtt élnek. Nálunk soha nem volt hangos szó, megértettük és elfogadtuk egymást, s a legfontosabb, hogy jóban-rosszban ott voltunk a másik mellett, amiben csak kellett, segítettünk egymásnak.»

Az élet legnehezebb próbája

Jóban-rosszban... A Fogarasi család számára az öröm mellett komoly próbákat is tartogatott az élet – a legfájdalmasabb időszak akkor köszöntött be Líviáék életébe, amikor kisebbik lányuk, Ágnes egy súlyos betegség következtében, mindössze huszonegy évesen meghalt. „1995-ben derült ki, hogy a leukémia egy rendkívül súlyos fajtájával küzd – mondja Lívia, még közel harminc év múltán is a könnyeivel küszködve. – Itthon maradtam, hogy ápoljam, az anyagiakat a férjem teremtette elő, akkor is épp külföldön dolgozott. Már a diagnózis felállításakor közölték, hogy gyógyíthatatlan a betegsége, mi azonban reménykedtünk. A kezelésekre hatására jobban lett, ám néhány hónappal később kiújult a rák, a csontvelő-átültetésre vagy az őssejtbeültetésre sor sem kerülhetett. 1996 őszén ment el. Nincs annál nagyobb fájdalom, mint amikor az édesanya a gyermekét veszíti el. Ágnes lányom halála után évekig le sem tudtam ülni a családi asztalhoz, a legnehezebbek a mai napig az ünnepek, különösen a karácsonyok. Sokat jelentett számomra, hogy bár megvolt a maga fájdalma, a férjem mindig mellettem állt, tartotta bennem a lelket. Sokszor nem is kellett mondania semmit, elég volt, hogy jó erősen megszorította a kezem. Igazából ezt az életünket

alapjaiban meghatározó súlyos tragédiát is próbaként él-tük meg, s még ez a veszteség is megerősített bennünket. Biztos volt, hogy a nehéz időkben is együtt maradunk, s egymást támogatjuk.»

Szeretsz engem?

Ágnes a mai napig ott él a család emlékeiben, sokszor beszélgetnek róla az unokákkal is. „Mindkét unokánkra nagyon büszkéek vagyunk – vallja Lívia. – Érdekes, hogy Marci unokánk 1999-ben született, éppen száz évvel azután, ahogy a nagyapám világra jött, Kata unokánk pedig 2002-ben, száz évvel a nagymamám születését követően. Mindketten dolgoznak, azon vannak, hogy boldoguljanak. A velük töltött idő is meghatározó számunkra. Mind a mai napig együtt nyaralunk, azt mondják, vállalkozók vagyunk – mondja nevetve. – Számunkra Lepsény a Riviéra. »Dadus, köszönjük, hogy hurcolsz bennünket, és hogy gondoskodsztólunk!« – mondják, s ez igazán jólesik. Időközben aztán mozaikcsalád lettünk. Lívia lányunk tíz éve újránházasodott, s a vejünk két fia is itt nevelkedett velünk. Ők már kirepültek, de rendre meglátogatnak bennünket. Nyugdíjasként az időnk nagy részét a kerti munka tölti ki, örömmel teszünk-veszünk a zöldségek között. »Szeretsz engem?« – szoktam kérdezni a férjemtől, mire ő pimaszul válaszol: »Ha változás lesz, szólok!« Hogy mi az életre szóló házasság titka? Alighanem az, hogy úgy fogadjuk el a másikat, ahogy van, a hibáival együtt, s hogy ne a rosszat, hanem mindig csak a jót keressük a másikban.»

Lányukkal, Líviával és családjával együtt ezúton is szeretettel köszöntjük a Fogarasi házaspárt házasságuk ötvenedik évfordulóján!

Nagy Enikő, fotó: Pesti Tamás

Mesesarok Ikrek

Írta: Feketéné Schneider Mária, illusztrálta: Csepeliné Okszana

A nyár kellős közepén jártunk. Újabb hőségriadót rendeltek el, a legmagasabb, hármas fokozatút. Ki tudja, hányadik ez már az idén? Nem tartottuk számon. A hőmérséklet megközelítette a 40 fokot. Történelmi aszályról olvashattunk az újságokban. Borzasztó látvány fogadta a határba érkezőket. Minden sárga, kivéve a fákat, ők mélyre hatoló gyökérzetükkel keresték a vizet a talajban. Az apróbb növények azonban nem bírták a szárazságot. A fű már csak száraz csomókban mutatkozott az utak mentén. Eső híján a kukorica meg sem nőtt, talán a derekamig ért, pedig máskor a kétméteres magasságot is meghaladta. Mostanra az egész kukoricatábla kiszáradt. Nem volt termés, nem volt mit betakarítani. A napraforgó számomra csodanövény, mert az aszályos időszakban is zöld volt egy ideig, sőt még virágzott is. Igaz, a virágok tányérja csak tenyérvnyi nagyságú volt, de kinyílt egy hónappal ezelőtt, és már kezdett megérni. A kertünkben alig volt gyümölcs, részben a tavaszi fagyok miatt, de az aszály csak fokozta a veszteséget. A hangyák nem várták meg, hogy a gyümölcs lepottyanjon, ők képesek voltak hosszú utat megtevéve felmászni a fákra, hogy ott kereszenek ételmet maguknak. A három szem őszibarackot, ami véletlenül megmenekült, a lódarazsak lepték el, és a hangyákkal versenyeztek, hogy ki tud belőle nagyobb darabot lecsípni, de még a rózsabogarakkal is fel kellett venniük a versenyt, amelyek befűrták magukat a gyümölcs húsába, és nem tágitottak onnan. De a csigák sem akartak lemaradni. Ők is beszálltak az őszibarackért vívott küzdelembe. Máskor megvárták, míg lepotyogott pár szem, és rávetették magukat, most azonban más volt a helyzet. Türelmetlenek voltak. Nem vártak. Egy reggel arra lettem figyelmes, hogy csapatostul másznak a barackfára, a három szem őszibarack felé vették az irányt. Küzdelmes volt a mászás, de megérté. Elérték a hőn áhított gyümölcsöt, de akkor újabb kihívások következtek. A lódarazsaknak, a hangyáknak, a rózsabogaraknak és a csigáknak egymással is meg kellett vívniuk a barackért, csak egyik csapat sem számított arra, hogy az őszibarack magjában már régen tanyát vertek a fülbemászók. Ekkor már nem lehetett eldönteni, hogy ki kivel harcolt.

Az öreg almafa csak minden második évben szokott teremni. Tavaly több mázsa almát szüreteltünk, amit a környékbelieknek el is osztogattunk. Úgy tűnt, az idén elfelejtette, hogy nem kellene almákat növesztenie, és nagyon furcsán viselkedett. Az egyik fele tele volt almával, a másik felén pedig egy szemet sem lehetett találni. Ami-

kor messzebből figyeltem, úgy nézett ki, mintha közepén húztam volna egy egyenes vonalat, és ettől a vonaltól jobbra sok alma volt a fán, a vonaltól balra pedig egy szemet sem lehetett látni. Augusztusra az almák lehullottak a fáról, az összes kukacos lett, máskor ilyen soha nem fordult elő. A körtéfán is akadt itt-ott egy-egy hírmondó, de a viharos szél azokat is leverte. Mindent locsolni kellett, de a vízből kevés volt. A közelben lévő Bodzás patak még június elején kiszáradt, azóta a medre is kőkeménnyé szikadt. Mi még szerencsésnek mondhattuk magunkat, mert a kétszáz éves kútból próbáltunk vizet nyerni. Annyi azért mindig akadt, hogy a néhány tő paradicsomot és a pár szál muskátlit mindennap meglocsoljuk. Ám nem mindenki élhetett ilyen lehetőséggel, mert a környékünkön a kutak nagy része is kiapadt. S a növényeken alig látszott meg a locsolás, mert a víz hamar elpárologott a hőségben. A madarak itatóját mindennap feltöltöttük friss vízzel, sőt több itatót is kihelyeztünk. Mindenhol pókokkal találkoztunk. Állandóan pókhálóba botlottunk. Az egészen picitől az óriási hálói mindenfajta előfordult. Valamelyik több méter távolságot is áthidal, gazdája pedig egy levél mögé bújva áldozatát várta. A hőségben a fenyőfák gyantája anynyira megolvadt, hogy lecsurgott a fák kérgén. A kertünkben lévő búza már régen megérett, learatták, van annak már két hónapja is. Az aratógép, a kombájn azonban nem egyenletesen vágta el a búza szálait, ezért a visszamaradó tarló sem lett egyenletes. Voltak olyan részek, ahol kifejezetten magasak voltak a hátrahagyott búzaszárak, más hol pedig egészen rövidek. A nehézgép széles kerekeivel párhuzamos nyomokat hagyott a tarlóban, a visszamaradt búzaszárakat beletaposva a földbe. Ezek a letaposott nyomok könnyen járhatók, tulajdonképpen felfoghatók egy ösvénynek is. Ezeket az ösvényeket előszeretettel használták a vadállatok.

Amikor megláttam az őzmamát az ikergidáival, azon nyomban cselekedtem. Ne gondoljakot valami nagy dologra, csak egy vödör vizet vittem. Egy vödör friss vizet! Életeket mentettem vele. Egy használaton kívüli műanyag vödröt neveztem ki itatónak. A színe narancssárga, eléggé élénk, de így könnyen észrevettem, amikor jöttek az állatok. Ezentúl minden egyes nap vittem vizet a kert hátsó részébe, a körtefa közelébe. Innentől kezdve odajárt a környék összes vadállata. A rókák a kicsinyeikkel a letaposott gépnymokban osontak a vödör közelébe. Az ikergidák mindennap megjelentek sötétedés előtt. Nem féltek, egészen

közel engedtek magukhoz. Sokszor több órát is eltöltöttek a búzatarlóban. Előszeretettel feküdtek bele a kombájn által letaposott keréknyomokba. Bundájuk színe hasonlított a környezethez, így szinte beleolvadtak a tarlóba, csak nagy lapát füleik árulták el őket, azok ugyanis kilátszottak a learatott búzaszárak közül. Fülük úgy viselkedett, mint egy teleszkóp, már messziről lehetett látni, amint érzékelték a környező zajokat. A fülek árulták el a gidák jelenlétét, de a gidák azt gondolták, hogy ha ők nem látnak ki a búzatarlóból, akkor mi sem vesszük őket észre, de tévedtek. Ha lassan és óvatosan közelítettünk feléjük, akkor azt láttuk, hogy fülüket hegyezik. Próbáltak meglapulni, de aztán hirtelen felpattantak, majd óriási ugrásokkal bemenekültek a napraforgótáblába, de csak az első sorig. Ott már biztonságban érezték magukat, visszafordultak, engem figyeltek, nézték, hogy mit csinálok. A maradék vizet cseréltem ki minden este, de ezt a vizet sem öntöttem ki csak úgy valahová, hanem a tavaly ősszel ültetett fák kapták meg. Minden csepp vizet meg kellett becsülni ebben a szárazságban. A friss vizet beleöntöttem a vödörbe, és távoztam. A gidák alig várták, hogy kellő távolságba kerüljek, máris futottak a

vödörhöz, hogy szomjukat oltsák. Mamájuk pedig követte őket. Lassan besötétedett, a forróság enyhült. Az orgonaborkorban egy tücsök megadta a kezdőhangot, majd a többi is rázendített. Igazi hangverseny kerekedett, aminek se vége, se hossza nem volt. Este kilenc óra felé egészen kellemes lett az idő. Nem véletlen, hogy a tücsköknek volt kedvük hegedülni. A fejem fölött egy denevér húzott el. Vadászott. Eljött az ő ideje is. Ahogy a röptét figyeltem, lassan felnéztem az égre. Teljesen tiszta volt, sehol egy felhő. A csillagok sziporkáztak, mintha egy nagy rosta lett volna tele lyukkal. Augusztus közepén hullócsillagot is lehet látni, de nekem nem volt szerencsém. Egy repülőt fedeztem fel, apró pontként haladt a csillagok „között”. Hangját csak később lehetett hallani. Nyugatra tartott. Aztán felfedeztem egy másikat is. Gondoltam egyet, és felmentem a kert végébe. Onnan pazar kilátás nyílik a környékre. Az alattam elterülő faluban elhaladó autók zaja távolinak tűnt. Még mindig az eget kémleltem, amikor a zsebemben lévő mobiltelefon megszólalt. Abban a pillanatban a közeli bokorból két alakot láttam kiugrani, a harmadik pedig követte őket. Az ikergidák voltak a mamájukkal.

Konyha Gombakrémleves és rántott hús

Az Endresz György Általános Iskola konyhájának rovata

Ezúttal eltérünk a megszokott koncepciómtól, miszerint az étlapunkról választjuk ki a hónap menüjét, elvégre a nyár a konyha életében is a felkészülésről, a továbbképzésről szól. Recepteket tanulmányozva inspirálónak találtam ezeket az ételeket, s gondoltam, megosztom, hátha más is kedvet kap, hogy elkészítse őket. Eső után most is lehet a környékünkön ízletes gombákat gyűjteni – bocsánat azoktól, akik nem a kedvelői.

Pirított gombás krémleves kakukkfűvel

A hagymát karikákra vágjuk, kevés vajon megpirítjuk, és rátesszük a szeletelt gombát. Ha kiengedte a levét, felöntjük egy kevés fehérborral, vízzel vagy csontlével, ízesítjük sóval, fűszerezzük törött borssal és a kakukkfűvel. Bátran dobjunk bele néhány egész ágat. Pár percig forraljuk, majd turmixoljuk. Tejszínnel még összeforraljuk a legvégén, s még egy kis kakukkfűvel ízesítjük. Tálaláskor a tetejére pirított gombát szórhatunk. Ennek a titka, hogy a forró serpenyőbe először a gombadarabokat szórjuk bele. Ha lepirultak (nem engednek levet, csak megpirulnak), kevés olívaolajjal készre hevítjük. Ízletes és szép ételt tálalhatunk. (Nemrég kucsmagombából készült levest kóstoltam, erőteljes szín- és ízvilág kápráztatott el. Mindenkinek szívből ajánlom.)

Fotó: allrecipes.com, stephgaudreau.com

Rántott hús – másként

Hozzávalók: 50 dkg darált sertéshús, kb. 12 dkg csiperkegomba, fűszerpaprika, petrezselyemzöld, 2 db tojás, 5 dkg zsemlemorzsa, olaj (a sütéshez)

A darált húst összegyúrjuk a megtisztított és apróra vágott gombával, a sóval, a fűszerpaprikával és a finomra vágott petrezselyemzölddel (ízlés szerint mással is fűszerezhetjük). A masszából tenyérnyi lapos szeleteket formázunk. Az így kapott szeleteket óvatosan felvert tojásba mártjuk, majd zsemlemorzsaába hempergetjük. Bő zsiradékban ki-sütjük, és finom salátával vagy valamilyen burgonyakörettel fogyaszthatjuk. Ha elég bátrak vagyunk, különleges és ízletes variációkat kaphatunk.

Kert Fatelelepítési egyszeregy

A Kertészeti Áruda rovata

A fás szárú növényekre vonatkozó jogi előírásokat a 346/2008. (XII. 30.) kormányrendelet szabályozza, de számos más ágazati jogszabály is tartalmaz előírásokat.

Telepítés

Az ültetés helyének kiválasztásakor figyelembe kell venni, hogy a – kifejezett – növény az emberi életet és egészséget nem veszélyeztetheti, a biztonságos közlekedést nem akadályozhatja, nem okozhat kárt meglévő épületekben, építményekben, s nem akadályozhatja azok biztonságos működését.

Emberi élet és egészség veszélyeztetése:

- a korhadt, odvas vagy gyökérsérült fák veszélyt jelenthetnek a környezetükre;
- a száraz ágak leesése veszélyforrás;
- viharos szél hatására a fák stabilitása meggyengülhet.

A biztonságos közlekedés akadályozása:

- a járdára kihajló ágak a gyalogos úrszelvénybe érhetnek;
- a kereszteződések környezetébe telepített növények takarhatják a közlekedési táblákat;
- zavarhatják a kereszteződés beláthatóságát.

Károkozás épületekben, építményekben:

- a fák ágai belenőhetnek az ereszcsontrákba;
- súrolhatják a homlokzatot;
- a gyökerei feszíthetik a kerítések lábát.

Épületek, építmények biztonságos működésének akadályozása:

- a fák ágai beleérhetnek az elektromos hálózatok védőtávolságába;
- a gyökerek belenőhetnek a szennyvízcsontrákba.

Egyes települések helyi rendeletei tartalmazhatnak szigorúbb telepítési előírásokat, így például azt, hogy a kerítésről mekkora távolságra lehet nagyobb fát ültetni. Ezek az előírások minden esetben csak az adott településre vonatkoznak.

A fák egészségi állapotát, környezetük veszélyeztetését favizsgáló és faápoló szakemberek egységes módon meg tudják ítélni.

Fenntartás

Az ingatlan használójának kötelessége gondoskodni az ingatlanán található fás szárú növények fenntartásáról, az adott faj, fajta tulajdonságainak megfelelő szakszerű kezeléséről (tápanyag-utánpótlás, metszés, növényegészségügyi beavatkozás), továbbá az emberi életet, egészséget veszélyeztető részeinek eltávolításáról.

Szomszédjog

A 2013. évi CLXXIV. törvény az egyes szomszédjogokról tartalmaz fákra vonatkozó előírásokat is. Az ingatlan tulajdonosa felszedheti az ingatlanára a szomszédos ingatlanról áthullott terményt, ha a növény tulajdonosa a termény beszedését elmulasztotta. A közterületre hulló terményt bárki felszedheti, ha a növény tulajdonosa a termény beszedését elmulasztotta. A két ingatlan határvonalán álló növény és terménye egyenlő arányban illeti a szomszédos ingatlanok tulajdonosait. Az ingatlan tulajdonosa csak akkor jogosult az áthajló ágak és átnyúló gyökerek levágására, ha azok az ingatlan rendes használatát akadályozzák, és azokat a növény tulajdonosa felhívás ellenére sem távolítja el.

Júliusi írásunk, mely a fás szárú növényeink gondozására vonatkozóan igen fontos útmutatást tartalmaz, Petre Anna Gabriella tájépítész mérnök, faápoló és favizsgáló szakmérnök, jogi szakokleveles mérnök munkája – köszönet érte.

Fotó: blog.cwf-fcf.org

Harangszó A csend ereje

Katolikus gondolatok

Nyári barangolásaink során számos csodás és csendes helyet fedezhetünk fel akár a közvetlen közelünkben is. Ilyen lehet a Felcsúttól autóval mindössze fél órára (biciklivel másfél órányira) található majki remeteség csodálatos épületegyüttese és annak kultúrparkja, kertje. De mit adhat nekünk ez a valaha némasági fogadalomban élő szerzetesek lakta hely, amely eredeti funkciójától már 1782 óta, II. József császár rendelete óta megfosztott?

Az erdő ölelte várszerű épületegyüttes egy nagyobb, úgynevezett foresteriából, vagyis erdei kolostorból, tizenhat különálló remetelakásból és a Nepomuki Szent János tiszteletére szentelt templomból állt. Ma földrengés és villámcsapás következtében a templom tornya áll csupán, de az is látogatható. Amint belépünk a foresteria épületébe, az első látnivaló a refektórium, avagy az ebédlő. A szerzetesek itt költötték el közösen, de csendben az ebédjüket, s itt folytathattak magánbeszélgetéseket évente kétszer a rokonaikkal, barátaikkal, látogatóikkal. Nyelvüket továbbá mindössze imára és éneklésre használták, nem is nagyon találkoztak egymással máshol, csak a templomban. Évente egyszer volt azért káptalanülés is, hogy megbeszéljék és leírják közös dolgaikat, és szabályozzák az addigi tapasztalataik alapján a szabályozni valókat.

A cellaházakban, amelyeket nagylelkű nemesek adományából építettek, teljesen egyedül éltek, s az imádság mellett természetesen dolgoztak is, hiszen az olasz származású Szent

Romuald által az ezredfordulón alapított szerzetesi közösség a bencés regulát reformálta meg, melynek alapgondolata: Laudamus Deum orando et operando! – Dicsérjük Istent imádsággal és munkával! Ennek értelmében teljesen önelátók voltak. Megtermelték nem csupán a maguk, de a szerzetesi közösségükkel élő laikus, nem pap testvéreik számára is a megélhetéshez szükséges terményeket. Mindemelllett a csendben születtek ötvös és órás műremek, orvosi és nővénygyógyászati szerek, bibliamások és prédikációk, levelek és életvezetési tanácsok – és még ki tudja, mi mindennel foglalkoztak!

A napi ötszöri imádság számukra nem teher, hanem az ünnep, a lelki felüdülés, a testi megpihenés ideje volt. A virasztók imája, a reggeli dicséret, a napközbeni imaóra, az esti dicséret (vesperas) és a befejező imaóra (completorium) tette teljessé a mindennapi szentmisén való részvételüket.

Tanít bennünket ez a hely, akár hívők vagyunk, akár keresők. Úgy gondolom, hogy az itt élők valaha megértették Jézus szavát: „Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem” (Jel 3,20). Friedrich Hölderlin német romantikus költő pedig egyszer azt mondta: „Mielőtt megszólalnál, gondold végig, hogy amit mondanál, szebb-e, mint a csend, amit meg akarsz törni!”

Baboss Botond katolikus lelkipásztori munkatárs

Pihenjete meg kissé

Református gondolatok

Nyári szünet van, s nemcsak a gyermekek, hanem a felnőttek számára is elérkezik ezekben a hetekben a szabadságolások ideje, s kinek-kinek talán jut párnapi pihenés – nálunk, reformátusoknál még ennek is vannak jézusi kritériumai.

Jézus igent mond a pihenésre. Arra hívja az övéit (Mk 6,30–32), hogy pihenjenek meg kissé. S ebben benne van Jé-

zus embersége. Jézusban itt az az Isten szól, aki ember is. Nem egy ember, hanem az ember. A testté lett Isten szól, az ember szól, aki olyanná lett, mint mi. Az a Krisztus szól, aki maga is elfáradt, hiszen a Bibliában számos helyen arról hallunk, hogy Jézus az állandó úton lét, a hordozott terhek, a szolgálatok alatt elfáradt. Halálosan fáradtan alszik egy alkalommal a hajóban, ájultan, szinte

a viharról sem véve tudomást. S itt szól övéinek: pihenjete meg kissé! Ennyire látja Jézus a szükségünket, és ennyire emberi módon, ennyire kedvesen avatkozik be: pihenjete meg kissé! A fáradtságot, izzadtságot, feszültségeket, munkahelyi, otthoni vagy éppen egyházi stresszt látó Krisztus mondja: pihenjete meg kissé!

A pihenés jog. Ám csak annak van

hozzá joga, aki rászolgál. Aki tisztességgel teszi a dolgát. Az ige szerint a tanítványok épp a missziói küldetésükről térnek vissza. Azoknak szól a pihenésre invitálás, akik tették a dolgukat. Azoknak van joguk hozzá. Hiszen Isten örök rendjében Isten rendelése a munka. S csak azt követően jár jog szerint a pihenés. Munka és pihenés ritmikus váltakozásában körvonalazódik Isten rendje. Ha kiesik az ember ebből a ritmusból, mert pihen, amikor dolgoznia kellene, akkor olyan aritmika lesz életében jellemzővé, mely előbb-utóbb felszámolja, felmorzsolja a normalitást, az egészséget, az egyensúlyt.

De nem csak az önzően lustálkodásra berendezkedett élet aritmikus élet. Hanem a megállni képtelen élet is. S az aritmikus életfolytatásnak ez a veszélye talán jobban fenyegeti korunk emberét. Pedig sarkosan fogalmazva a pihenés parancs és kötelesség is. Elhanyagolt kötelessége mindazoknak, akik képtelenek leállni. Azoknak, akik az egyik feladatukat még be sem fejezték, de már kitalálják az újat. A magukat és másokat túlhajtó – amúgy rendes és tisztességes – keresztyéneknek szól a parancs: pihenjete meg kissé! Azoknak,

akiknek látja Jézus a mindennapjait. Kísérteties, hogy arról beszél itt az ige, hogy a tanítványoknak még enni sem volt idejük. Ki ne tudná, mit jelent ez? Hányszor csak bekapunk valamit, vagy be sem kapunk. Csak rohanunk. Pedig van kenyér elég, de nincs idő. Döbbenetes. Van kenyér, s nem is kevés. Egyre több kenyeret akarunk, de megenni már nincs idő. Látja Krisztus a tanítványi tempót, a hozzá hűségesek tempóját is, és szeretettel mondja: pihenjete meg kissé! Kell az nektek. Szakadjatok már el egy kicsit a mindennapjaitok terheitől! Legyetek már csak egy kicsit, s ne csak mindig tegyetek valamit!

De benne van az ígében a pihenés mennyiségének, mértékének a megfogalmazása is. „Kissé” – mondja Jézus. Annyira, amennyire szükséges. Amennyi elég ahhoz, hogy tovább tudjatok menni az utatokon. De annyira pihenjete meg! Annyira lazítsatok! Ha Jézus szavait komolyan venné a modern ember, nem lenne talán annyi szükség kórházi ágyakra és szanatóriumokra sem. De boldog az az ember, aki küzd, dolgozik, szolgál, s meghallja időről időre Jézus szavát: pihenjete meg kissé! De boldog az a közösség és család is,

amelyik szintén disztigvál, s tudja, mikor van a munka, a szolgálat, s mikor a pihenés ideje!

Sőt, a pihenés minőségi meghatározása, a pihenés módjának a megfogalmazása is itt áll előttünk az ígében. Két dolog mindenképpen sokatmondó. Jézus azt mondja: gyertek, pihenjete meg kissé! Nem azt mondja: menjete pihenni. Jézus nem pihenésre küld, hanem pihenésre hív. Mert a pihenés az Isten gyermekei számára a Krisztussal való közösséget is jelenti. Jézus a pihenés perceiben is invitál a vele való közösségbe, legyen szó ötperces kávészünetről vagy nyári szabadságról. Jézus nem úgy van vele, hogy a munkába hív és a szabadságból kivonul. Hanem pont ő az, aki magához invitál a pihenés idején is. Meg akarja osztani velünk a szereteteinkkel töltött időt, az örömet, az együttlétet vagy a csend perceit. Milyen furcsa az a mentalitás, amikor küzdelminkbe, feladatainkba behívjuk Jézust, s pihenésünkből kihagyjuk, mintegy „szabadságotlunk” Őt! Nagy kérdése minden nyárnak, hogy azt a Jézust, aki a maga nyugalomába hív téged, te behívod-e a szabadságodba?

dr. Hős Csaba református lelkipásztor

Fotó: NÖF Nemzeti Örökségvédelmi Fejlesztési Nonprofit Kft.

Mozaiik Tudta-e, hogy...

Nemrégiben egy érdekes formájú, rozsdátt, furcsa szerszám került elő nagyapám kacatjai közül. A különös alakú eszközt forgatva rájöttem, hogy gyerekkoromban találkoztam ilyen szerszámmal. Akkoriban egy teknővájó

mester járta a környéket, vállán fateknővel, iszákjában fakanalakkal árulta portékáját. Péter bácsi nagybajuszú cigány ember volt, huncutul villogtak fekete szemei a zsíros kalapja alól. Egy alkalommal félig kész teknővel jelent

meg, amelyet a gangra leülve fejezett be. Ekkor láttam nála ezt az érdekes szerszámot, amelyet ördögi ügyességgel forgatott. Anyám mindig vásárolt tőle valamit, vagy egy bélmosó teknőt, vagy csak egy fakanalat.

Elmeséltem a történetet a gyermekeimnek, akik kaptak az alkalmon, és mivel zoknival és hőszigetelővel már bőven el vagyok látva, nénapomra megleptek egy vadonatúj teknővájó szerszámmal, amelynek – mint kiderült – „kapacs” a hivatalos neve.

Unokámmal, Budával – akinek, úgy látom, érzéke és türelme is van a fafaragáshoz – nekiláttunk a fateknő elkészítésének, felavatva az új szerszámot. A tavaszi böjti szelek által kidöntötte nyárfa törzsét kettéhasítva fogtunk neki a munkának. Hát mit ne mondjak, még sokat kell gyakorolnunk, hogy Péter bácsi nyomdokaiba lépjünk... Pedig még a Stihl fűrész is bevetettük.

Noll Zoltán

Isten éltesse!

Mészáros László polgármester július hónap legalább 70 esztendő megélt születésnaposait is köszöntötte.

Papp Istvánné Erzsébet 83., Schmidt Istvánné Judit a 74., F. Kiss Lajosné Mária a 71., Héring Terézia a 73., Marácz Lászlóné Piroska a 83., dr. Györgyi Viktor István a 77., Uri Hajnalka a 74., Palotás Kálmán a 86., Litter Lászlóné Erzsébet a 82., Fogarasi József a 72., Nagy János a 72., Schmidt Jánosné Erzsébet a 72., Vörös József a 73., Kelemen Mihályné Mária pedig a 82. születésnapját ünnepelte.

Tapolcán járt a nyugdíjasklub

Schmidtné Vörös Jutka „idegenvezetésével” újból felkerekedtek a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub tagjai, útjuk ezúttal Tapolcára vezetett, ahol bejárták a Balaton-felvidéki város lehangulatossabb részét, a Malom-tó környékét, ellátogattak a történelmi központban, a Templom-dombon álló XIII. századi Nagyboldogasszony-templomba, ahogyan a Dunántúl legnagyobb pedagógia- és történelmi gyűjteményét őrző iskolamúzeumba is. A Muskáti étteremben elköltött ebéd után a szigligeti várban barangoltak nyugdíjasaink, akik hazafelé még a Szent György-hegy lábánál fekvő Raposka településre is betértek, korántsem véletlenül: ez a kis község a mi Jutkánk és testvére, a néhai Kővágóné Vörös Amália szülőfaluja, ahol – a templomot és a tájházát bemutatva – Szentgyörgyi Ferencné Pannika kalauzolta a mieinket. Köszönet a felcsúti önkormányzatnak a kirándulás támogatásáért és a Puskás Akadémiának az autóbusz biztosításáért!

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x 268 mm
1/1 tükör:	184x 268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm
	+ 5-5 mm kifutó

GONDOS TÜZÉP

Alcsútdoboz,
Petőfi S. u. 7.

Nyitva tartás:
Hétfőtől péntekig 8.00–16.00
Szombaton 8.00–12.00

Rendelést telefonon is
felvesszünk!
Telefon: 22-252-106
20-972-7750

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb
raktárkészletével
várjuk kedves
vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.

Telefon: 06 20 284 9076

Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.

E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

VÁL-VÖLGYE PÉKSÉG
ÉS HENTESÜZLET

Kínálatunk:

• sertéshús • baromfi • húskészítmények
• pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:

H-P: 05.30-18.00

Szombat: 05.30-14.00

Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.

Tel.: 06-20/535-0503

facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

Friss tojást, roppanós almát
és édes almalét
egy helyről a termelőtől,
Felcsút Szűnyogpusztán
a tojóháznál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

Április 1.-én nyit az Alcsútdoboz Kalandpark!

Ha aktív kikapcsolódást kerestek, várunk szeretettel az Alcsútdoboz Kalandparkban minden szombaton és vasárnap! Jó program az egész családnak!

20 fő feletti csoportokat hétköznapi napokon is fogadunk. Bejelentkezés: +36305575460

alcsutikalandpark

www.alcsutikalandpark.hu

+36 20 387 4613

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és
erősáram tervezése, kivitelezése

Konferenciák, rendezvények,
lakodalmak kiváló helyszíne,
a festői Alcsúti
Arborétum mellett.
Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás: Bicske, Kossuth tér 14.

Minden hónap első hétfőjén, 13.00–16.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája:

Bicske, Szent István út 1.

Páros héten: szerda, 16.00–18.00

Páratlan héten: csütörtök, 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás: Tel.: 22/594-036

Hétfő: 8.00–16.00

Szerda: 8.00–16.00

Péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák: Tel.: 22/594-036

Hétfőn 8 órától,

előzetes időpontfoglalás alapján, amíg van érdeklődő.

Orvosi rendelő, Faluház: Fő u. 137., tel.: 30/876-8145

Hétfő és szerda: 12.00–15.00,

kedd és csütörtök: 9.00–12.00,

péntek: 8.00–12.00

Gyógyszertár, Faluház: Fő u. 137., tel.: 22/252-550

Az orvosi rendelő rendelési idejében tart nyitva.

Fogászat, Faluház: Fő u. 137., tel.: 22/668-224 (dr. Hargitai László)

Szerdán 11 és 16 óra között (előjegyzés alapján)

Gyermekorvos, Tamássy-Margalit-kúria:

Fő u. 68., tel.: 20/395-5555 (dr. Varga László)

Kedd: bejelentkezés 12 és 15 óra között,

rendelés 13 és 15 óra között

Csütörtök: bejelentkezés 13 és 15 óra között,

rendelés 14 és 16 óra között

Orvosi ügyelet: Az orvosi ügyeket a bicskei központi ügyelet látja el.

Tel.: 70/370-3104 és a 104-es központi hívószám

Hétköznap délután 4 órától másnap reggel 8-ig,

hétvégét és ünnepnapokat megelőző utolsó munkanap

16 órától az azt követő első munkanap 8 óráig.

Védőnői szolgálat, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 30/970-8517 (Makai Kinga védőnő)

Tanácsadás szerdánként 9 és 13 óra között

(előzetes bejelentkezés minden esetben szükséges)

Faluház: Tel.: 22/594-368, Szarvas Józsefné: 70/450-8704

Posta: Fő utca 73., tel.: 22/594-049

Hétfőtől péntekig 8-tól 16 óráig

Könyvtár: Fő u. 68., tel.: 70/338 4814

Hétfőtől péntekig: 8.00–12.30, 13.30–16.00

Körzeti megbízott: Fő u. 191., tel.: 20/526-8664 (Gáfor János)

Esély Gyermekjóléti Alapítvány: Fő u. 68., tel.: 22/999-424, 70/450-8733

Fotó: Sári Péter

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta harminckét oldalon, 800 példányban.

Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző, **Kiadja:** Felcsút Község Önkormányzata, **Hirdetésfelvétel:** titkarsag@felcsut.hu,

Kéziratleadás: 20/336-2680; hirlap@felcsut.hu, **Terjesztési észrevételek:** muszak@felcsut.hu